

PINKSTEREN: WAT ZEGT GODS WOORD ER OVER?

"En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt. Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze". (Hand 1:4,5)

Bij pinksteren gedenken wij deze, hier door de Here Jezus beloofde, gebeurtenis. Interessant is, dat hier staat dat de gelovigen gedoopt zouden worden met de Heilige Geest. Hiervan is ondermeer de term 'geestesdoop' afgeleid. De term die, met name binnen charismatische kring, een theologie op zichzelf omhelst.

Opvallend, wanneer we de Evangelieën kennen en bestuderen, is het volgende. De Here verwijst hier naar Johannes. Men bekeerde zich en liet zich dopen door Johannes, met water. En '**daar bleef het bij**'. Het was een bekering **onder de wet** of **tot de wet**. Na de kruisdood, opstanding én hemelvaart van onze Here Jezus Christus is dit veranderd! Een gelovige wordt nu gedoopt met water, in Jezus' naam, maar dat niet alleen: nu wordt degenen dit tot geloof komt gedoopt met water én Geest!

Johannes profeteerde dat dit gebeuren. Daarnaast zegt de Here dat zij het ook van Hem gehoord hadden. Johannes: "En ik kende Hem niet, maar Hij [=God], die mij gezonden had om te dopen met water, die had tot mij gezegd: Op wie gij de Geest ziet nederdalen en op Hem blijven, deze is het, die met de heilige Geest doopt." Toen Jezus gedoopt werd zag Johannes dit gebeuren en wist: dit was Gods Zoon!

Het gedoopt zijn met water én Geest is voorwaarde om het Koninkrijk Gods in te gaan: "Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan". Dat is, kort gezegd: de eeuwige behoudenis of het Eeuwige leven.

Uiterlijke tekenen

Welnu, ... sommige beweren dat slechts wanneer er uiterlijke tekenen als het spreken in "tongen" (NBV: "klanktalen") aanwezig zijn een mens "gedoopt is in de geest".

Nog afgezien van de vraag of dit spreken in 'tongen' betekent dat men in onverstanebare "klanktalen" spreekt moeten we iets anders constateren. Als alléén de mensen die in "tongen" spreken gedoopt zijn met de Heilige Geest, dan zou dit niet anders betekenen dat **alle andere christenen die niet in "tongen" spreken verloren gaan**. Immers, zij kunnen dan het Koninkrijk Gods niet ingaan!

Vandaar dat het van het grootste belang is te weten

- (a) of de Heilige Geest in ons woont
- (b) en hoe dat gebeurt en
- (c) wat de "doop met de Geest" inhoudt!

Anders, mochten wij hierover een verkeerde gedachte leren of onderhouden, dwalen wij en .. **zijn wij niet behouden!**

Wanneer Paulus (Hand 19:4) gelovigen tegenkomt die door Johannes gedoopt zijn vraag hij of zij de Heilige Geest hebben ontvangen. En dit bleek niet het geval te zijn. Zij waren gedoopt tot of onder de wet, door Johannes, en niet in Christus. Vandaar dat zij de Heilige Geest niet hadden ontvangen en dat ook de "toetsteen" was voor Paulus.

Hij wist nu meteen dat er met hun doop iets "mis" was, dat het géén wedergeboren Christenen waren. Het waren gelovige, dat staat vast, Joden. Die zich hadden bekeerd tot het Evangelie dat Johannes predikte, dat van het kómmende Koninkrijk! En nu was dat Koninkrijk van God gekomen, in de Gemeente van Jezus Christus geopenbaard.

In Handelingen 18 staat nog iets bijzonders: Apollos! Hij was reeds 'ingelicht omtrent de weg des Heren' (= een gelovige), maar werd "nauwkeuriger onderwezen" omdat hij alleen maar van de doop van Johannes wist. Er staat nergens, i.t.t. andere gedeelten, dat hij de 'heilige geest' moest ontvangen. Sterker, er staat dat hij 'vurig van geest' was. Of te wel: de conclusie is gerechtvaardigd dat hij wedergeboren was en de 'uiterlijke tekenen' als tongen e.d. bij hem helemaal niet voorkwamen.

Deze was ingelicht omtrent de weg des Heren en, vurig van geest, sprak en leerde hij nauwkeurig hetgeen op Jezus betrekking had, ofschoon hij alleen wist van de doop van Johannes. 26 En deze begon vrijmoedig op te treden in de synagoge. En toen Priscilla en Aquila hem hoorden, namen zij hem tot zich en legden hem de weg Gods nauwkeuriger uit. 27 En toen hij naar Achaje wilde oversteken, moedigden de broeders hem daartoe aan en schreven aan de discipelen, dat zij hem vriendelijk moesten ontvangen. Deze, daar aangekomen, was door (Gods) genade van veel nut voor hen, die geloofden. 28 Want onvermoeid bestreed hij de Joden in het openbaar en bewees uit de Schriften, dat Jezus de Christus is. (Hand 18:25 v.v.).

Gezien 1 Korinthe 3:5 bracht Apollos veel mensen tot geloof. Zónder dat hij dus een zogenaamde geestesdoop had ondergaan incl. de 'uiterlijke tekenen'.

De doop met de Geest

Wat is nu de doop met de Geest? Het is heel belangrijk dit te weten, zoals we hiervoor zagen. Immers: als wij hierover een dwaling zouden leren of erkennen en daardoor de "doop met de Geest" zouden mislopen, kunnen wij het eeuwige leven niet ingaan? Petrus leert hierover:

"Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zo velen als de Here, onze God, ertoe roepen zal" (Hand. 2:38,39)

Petrus zei dat de voorwaarden voor de doop met de Geest zijn:

1. bekering;
2. doop in de naam van Jezus.

We lezen toch niet dat de 3.000 mensen (!) die toen, op zijn prediking, tot geloof kwamen opeens allemaal in "tongen" spraken. En ook niet van de latere duizenden die tot geloof kwamen. Welnee! Dat beloofde Petrus toch ook niet? Hij zei dat ze **de Heilige Geest zouden ontvangen**, "gij zult" staat er.

Die "gave van de Geest" is daarom **niet** het spreken in tongen, noch profeteren, noch gezichten zien. Het **is** de Heilige Geest. Het ontvangen van de Heilige Geest **is** de "gave van de Geest". Gave is immers: een gift. Populair gezegd: een kadó! Het was een gift van God, en waaróm kregen mensen die "gift", die gave?

Onderpand

Paulus zegt dat de Heilige Geest een onderpand is. Denk hierbij aan een hypotheek: je leent een bedrag van de bank, om een huis te kopen.

Dit huis is het 'onderpand'. Als je de lening niet terugbetaald, heeft de bank het recht je huis te verkopen tot uiteraard het moment daar is dat de schuld is betaald.

Zo is, eenvoudig uitgelegd, de Heilige Geest ook een 'onderpand'. Ons gegeven door de Here God, door Jezus Christus, omdat wij een belofte hebben gekregen als gelovigen. En tót het moment dat die belofte is ingelost, hebben wij de Heilige Geest ontvangen als onderpand!

Paulus schrijft dan ook:

"Want wij weten, dat, indien de aardse tent, waarin wij wonen, wordt afgebroken, wij een gebouw van God hebben, in de hemelen, niet met handen gemaakt, een eeuwig huis. Want hierom zuchten wij: wij haken ernaar met onze woonstede uit de hemel overkleed te worden, als wij maar bekleed, en niet naakt, zullen bevonden worden. Want wij, die nog in een tent wonen, zuchten bezwaard, omdat wij niet ontkleed, doch overkleed willen worden, opdat het sterfelijke door het leven worde verslonden. God is het, die ons juist dáartoe bereid heeft en die ons de Geest tot onderpand gegeven heeft." (2 Korinthe 5:1-5).

Dat "gebouw in de hemelen", onze eeuwige toekomst met God, is ons beloofd als gelovigen. En als onderpand daarvoor, voor die belofte, hebben we de Heilige Geest ontvangen.

Spreeken in tongen?

Uit dit zich, tot slot, in het spreken van "tongen" of "klanktalen" als bewijs van het ontvangen er van? Ten eerste zegt Paulus in 1 Korinthe 14:6 iets over het nut van het spreken in "tongen":

"En nu, broeders, als ik tot u kom en spreek in tongen, wat nut zal ik u brengen, als ik mij niet tot u richt, of met een openbaring, of met kennis, of met profetie, of met onderricht?"

Paulus stelt dus het spreken in "tongen" op een "lagere" plaats dan het delen van kennis, profetie of zelfs bijbels onderwijs! Daarom zegt hij ook dat het spreken in "tongen" alleen maar tot stichting van de persoon zelf is én dat dit niet tot stichting, opbouw, van de Gemeente is. Daarbij merkt hij op, in 1 Korinthe 14:12:

"Zo moet ook gij, omdat gij naar geestelijke gaven streeft, trachten uit te munten tot stichting van de gemeente."

Het spreken in "tongen" is niet tot stichting van de Gemeente. En daarom is het niet iets waarnaar we moeten streven. Integendeel, we moeten streven naar gaven welke tot stichting van de Gemeente zijn! En in vers 22 van dit gedeelte in Korinthe concludeert Paulus dan over "tongen":

"Derhalve zijn de tongen een teken niet voor hen, die geloven, maar voor de ongelovigen; de profetie echter is niet voor de ongelovigen, maar voor hen, die geloven."

Hij verwijst hierbij naar wat in de Wet geschreven is, namelijk dat de ongelovige Joden door andere talen tot hen zou spreken. Is daarmee het spreken in "tongen" (ik prefereer de betere vertaling: "talen") helemaal afgedaan? Nee. Het is immers tot teken van de ongelovigen? Wanneer God het noodzakelijk acht, zal het voorkomen en zal de Heilige Geest de gelovige deze talen doen uitspreken.

Wanneer echter onderwezen wordt dat het spreken in "tongen" hét (bewijs)teken is van de inwoning van de Heilige Geest, gaat men voorbij aan wat eerder in 1 Korinthe 12:4 e.a. plaatsen is geschreven.

1 Korinthe 12:4-11 (NBV)

"Er zijn verschillende gaven, maar er is één Geest, er zijn verschillende dienende taken, maar er is één Heer; er zijn verschillende uitingen van bijzondere kracht, maar het is één God die ze allemaal en bij iedereen teweegbrengt. In iedereen is de Geest zichtbaar aan het werk, ten bate van de gemeente. Aan de een wordt door de Geest het verkondigen van wijsheid geschonken, aan de ander door diezelfde Geest het overdragen van kennis; de een ontvangt van de Geest een groot geloof, de ander de gave om te genezen. [...] Al deze gaven worden geschonken door een en dezelfde Geest, die ze aan iedereen afzonderlijk toebedeelt zoals hij wil".

Met andere woorden: iedereen ontvangt één en dezelfde Heilige Geest, dat is de "gave van de Geest" of de "geestesdoop". Dit betekent echter niet dat iedereen dezelfde gaven (= uitingen) van de Geest krijgt. De Bijbel leert immers: er is een verscheidenheid in gaven en die worden toebedeeld zoals God's Heilige Geest dat wil! De één zal daarom in "tongen" spreken, mogelijk noodzakelijk in verband met aanwezige ongelovige Joden, de ander een profetie uitspreken, weer anderen kunnen de gemeente onderwijzen maar bovenal staat dat het allemaal **ten bate of ten dienste van de Gemeente van de Here Jezus Christus moet en zal staan**. Is dit niet zo, dan is de gave die men zegt te "hebben" als de klank van een "rinkelend cimbaal" zegt Paulus in 1 Korinthe 13:1. Iets wat mooi klinkt maar géén toegevoegde waarde heeft!

Een voortreffelijker weg

"Richt u op de hoogste gaven. Maar eerst wijs ik u een weg die nog voortreffelijker is." (1 Korinthe 12:31).

Paulus wijst ons een hele andere weg. De weg van de Liefde. Liefde met een hoofdletter "L". De "agape", de liefde Gods. Want, zo begint hij,

"al wás het dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper [NBV: dreunende gong] of een rinkelende cimbaal".

Soms wordt het "spreken in tongen" de "engelentaal" genoemd. Gebaseerd op dit gedeelte. Maar Paulus zegt niet dat dat zo is. Hij zegt **al was het**. Oftewel: "al zou het zo zijn dat..". Mensen spreken niet de 'taal der engelen'. En dat wil hij ook helemaal niet onderwijzen hier. Want wat zegt hij aan het einde? "Zo blijven dan: Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde." (1 Kor. 13:13).

De blijvende liefde is de Liefde van God. Deze liefde woont in iedere gelovige. De liefde tot God en Zijn Lichaam, de Gemeente van Jezus Christus. En deze liefde, dát is een gave van God.

Conclusies

Het spreken in "klanktalen" of "tongen" is niet het "ultieme bewijs" van de inwoning van de Heilige Geest. Een gelovige immers ontvangt, als een onderpand voor zijn Hemelse toekomst, de Heilige Geest en deze kan op heel veel, verschillende, manieren openbaar worden in het leven van een gelovige Christen. Maar bóven alles wordt deze openbaar in het leven van de gelovige door zijn Liefde tot God en het Lichaam van Christus Jezus, de gemeente die wordt gevormd door alle gelovigen. Hebben wij déze liefde niet, dán woont de Heilige Geest niet in ons.

Dáaraan herkennen wij dus of iemand "gedoopt is met de Geest": door zijn of haar liefde voor Jezus Christus en Zijn Lichaam. De opvatting als zou het spreken in "tongen" een (noodzakelijk) bewijs zijn voor de "doop met de Geest" is daarom dan ook, helaas, een onjuiste weergave van het onderwijs dat de Bijbel hierover geeft.